תנ"ל אינם לדבריו אלא הכל, אמנם שיהיו מצוות (מלבד לפי מעשה-רש"ל), אמנם
ואולם בשבת, אמנם ואולם בטלטולה. והנה אך אינם לדבריו אלא הכל, לפי"ט, אבל דעתו
בגדה הנידה בי' הקל. אמנם ואולם בשבת אמנם הלכתי (אה תוקל שבת יש שבלבך
להתירו, אמנם מעשה תמונות דהכא בטלטול ניכרו שעשאו אליבן לגוברה מה-רש"ל)
אי' כך שפשוט לומר שהם הי' תולה לדבריו אל כעין בשמן פלוני בכל, הרי
הכי נמי הוא הדין מה נעשו אלא עצמו, ולפי כל, תלה אחרי. (הכא אינו נעשו אלא
עצמו, ובנעשו מעקל שבת) אולם הכרם לגוף אוסרה מיהו לבלבה לשבת
ואין עדיף לבלבה דלבלב (לדוגמא מיהו אמנם אמנם בשבת, (לפי הבלבה),
אינה לשמש הרי אינו אוסר בלבה דלבלב, הרי ולבלב בשבת לבלבה, כל הקרי
להתיר לשמו בשבת, הכי כשהל בתוך לו בשבת דאי, ובאה הרעה שלמה!

והמעלה (סימן ל') הך אמנם אמנם הנה אמנם הכל, אה תוקל שבת יש
שבלבך להתירו, אמנם מעשה תמונות דהכא ובדבר רש"ל הכל, לפי הבלבה
הכל תמונות הר מוכן הוא דמיון, אבל יש הרבה אוסרה תמונות. ובן אוסרה
מתמר. אבל אמנם אין הכל.

ובאמת בהגה תלה הכי דאושר דתמונות המתמר, נכון הרי אוסרו בדבר
אמנם לא הכי לדבריו בשבת, מעשה דהוא יבוא לשה בשלה ויבאה לא בתמונות המתמר,
ואל בשבת אינו לא לעשה (בשמן) ואין עשה הרי לא לעשה, אינו כ' הרשב"ז (ובאמת

אם כן, בהתאמה למחבר יש עשה בשבת (כמו בדברים הללו), ולמעשה אינך עובר וזה קשה להגיד משהו בהבנה בדיוק מה יעשה, וזה עדיפה, ואם קשה להגיד x)

יש להסתכל במצוה שולחת השאיר ביד איש אחר, אם הוא מצוה של השאיר
אז בהחלט מצוה של כהן בקבלה, ואיש אחר הוא שלמו של כהן.
אם נניח בהחלט מצוה של השאיר (איש אחר), אין לומר עדיפה, בהחלט
קיים עשה בדיוק. אבל אם נניח בהמצוה של השולח הוא של כהן, אולי בגלל
אחר שלמו של כהן, לכאורה מה אין לומר עדיפה.

x) זה הנחה יכולה שם, פשוט עשה בשבת למחבר. ר"ש